

SLYŠÍM TO, CO JINÍ NESLYŠÍ?

Mezilidská komunikace probíhá na několika úrovních a v různých podobách. Její jednotlivé složky tvoří celek, který nám nabízí množství výrazových prostředků a jejich vzájemných kombinací využitelných v komunikaci mezi dvěma a více lidmi. Jedním ze způsobů dělení prostředků sloužících k dialogu by mohlo být členění na verbální (ústní, vyjádřený slovy) a neverbální. Mezi ty neústní patří např. psaný projev, výrazy tváře, gesta. Především však projev ústní považujeme za základní složku, jakousi páteř mezilidské komunikace. Lidem tvořícím zdravou většinu populace připadá zacházení se dvěma smysly, které jsou základními kameny této formy komunikace, hlasem a sluchem, jako naprosto samozřejmé a jasné. Jen obtížně bychom si dokázali představit svůj každodenní život bez možnosti používání svých hlasivek a naslouchání hlasivkám jiného člověka. Sluch je jedním ze smyslů, který nám slouží k ústní komunikaci a tím jenž zprostředkovává vnímání mnoha zvuků, které vznikají i v jiných zdrojích, než jsou lidské hlasivky.

Je obdivuhodné, že i lidé, kteří nedisponují (nemohou užívat) fungujícími, zdravými sluchovými orgány, jsou schopni komunikace navzájem i s lidmi v tomto ohledu zdravými. Taková forma dialogu vyžaduje více úsilí a pozornosti všech zúčastněných. Rozhovor na sebe v tomto případě bere podobu znakové řeči společně se schopností odezírání, tj. rozeznávání

jednotlivých písmen a slov z pohybu rtů partnera. Přes svůj handicap (nevýhodu), jakým jistě ztráta sluchu je, dokáží tito lidé vnímat některé „hlasy“ a v mnoha případech neztrácejí vůli po plnohodnotném životě.

Žijeme ve světě, který je zahlcen obrovským množstvím zvuků a více či méně srozumitelných hlasů. Tato akustická džungle by se s trochou nadsázky dala v určitých případech a situacích připodobnit k vysílání některých rozhlasových stanic pracujících převážně na principech pouhých obchodních vztahů. Jedná se v podstatě o prodej reklamních časů doplněných vysíláním balíků často zbytečných, pro život nevýznamných až trapných informací. Tyto firmy zásobují lidské mozky mnohdy nepodstatnými nesmysly, které otupují vnímání posluchačů a staví účinnou bariéru před přijímáním podnětů, myšlenek a informací majících pro člověka důležitý až zásadní význam. Takovými informacemi a podněty mohou být i hlasy našeho svědomí a Hlas Boží. Podléháme svodům kýčovitě barevnosti, povrchnosti a syntetickým (umělým) zvukům před barevností a hloubkou skutečných a podstatných odstínů a zvuků méně akčního a více komplikovaného života.

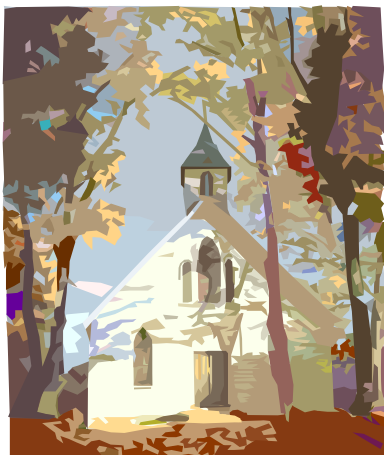
Možná by nám někdy, jen na krátké okamžiky, prospěla ztráta sluchu k civilizačnímu hluku a s tím související zvýšení naší citlivosti ke zvukům a hlasům, které nás vedou k sobě navzájem a společně k Bohu. Pokusme se občas cíleně zbavit hluků a prožít chvíle v tichosti, v prostoru prospívajícímu modlitbě jako prostředku k naslouchání Božího Hlasu. Jako křesťané bychom měli být lidmi, kteří, řečeno slovy převzatými z části básně J. Seiferta, „slyší to, co jiní neslyší...“

JE VĚŘÍCÍCH SKUTEČNĚ MÉNĚ?

Drazí bratři a sestry,

nedávné sčítání našeho národa a jeho první oficiální výsledky přinesly sdělovacím prostředkům vděčné téma. Před časem Český statistický ústav zveřejnil stav věřících v České republice. Bylo konstatováno, že o proti minulému sčítání před deseti lety nastal prudký pokles věřících. Z církví pak nejvíce ztratila věřících Římskokatolická církev. K ní se údajně po deseti letech hlásí o milion a sto tisíc věřících méně. Autoři článků se předhánějí hodnocením činnosti církví po revoluční době během posledních deseti let. Kritizují, že se církve nedokázaly přizpůsobit potřebám současné doby a neoslovily hledající lidi s větší silou a vynalézavostí. Místo toho se prý urputně pustily do zápasu o udržení svého majetku. Největší kritiku sklídila Římskokatolická církev za svoji centralizaci a zkostnatělost. Komentátoři našich českých deníků vytýkají katolíkům, respektive katolickým biskupům, že nejsou schopni jít cestou tvořivého dialogu a opouštět zastaralé řady.

Z odpovědí na dotazy sdělovacích prostředků mne zaujal názor prof. Tomáše Halíka, který se domnívá, že sčítání věřících je již ve svém principu chybou, protože duchovní postoje jsou skrytým, neveřejným prvkem, který nelze dost dobře spočítat. Spočítat lze lidi jako osoby, jejich byty, rodinné příslušníky, ale vyjádřit matematicky jejich víru? Prakticky lze spočítat jen příslušníky jednotlivých církví, kteří se k ní buď opravdově nebo jen z tradice hlásí. Ovšem i to je velmi nejisté. Je třeba vzít v úvahu situaci v naší společnosti před deseti lety, kdy během sčítání lidu se k církvím přihlásilo daleko více lidí než tomu bylo v tomto roce. Byla to doba určitého nadšení, víra v Boha byla módním trendem, křesťanské církve byly ještě chápány jako hrdinové, kteří v předcházející totalitě byli těžce pronásledováni a týráni. To vše ale muselo zákonitě skončit. Každá móda má svůj vrchol i konec, a církve po revoluci musely teprve hledat svoje místo ve společnosti a svoji totožnost s Kristovým učením.

Úbytek křesťanů je možné také hledat v odporu současného člověka vůči církvím jako institucím i jako touhu zachovat si svoji svobodu a nezávislost. Mladí lidé, ale i někteří starší říkají, že jsou osloveni životem Krista, ale znechuceni okázalostí církve jako instituce či organizace. Když se nedávno v jedné anketě ptali náhodných chodců na pražských ulicích zda-li věří v Boha, většina z nich řekla své ano, ale bez potřeby se hlásit k nějaké církvi. Za všechny to vyjádřil jeden student, který prohlásil, že mu stačí vědomí Boha, ale protiví se mu učení církví, především katolické, opírající se o články víry a soubor příkazů a zákazů.

Čísla statistik i jednotlivé komentáře sdělovacích prostředků jsou k zamyšlení nejen pro církevní činitele a představitele jednotlivých křesťanských církví, ale i pro každého poctivě smýšlejícího křesťana. Jestliže samotná statistika věřících je diskutabilní, úloha církve je jistá. Má být podle Ježíšových slov „solí země a světlem světa“. A při pohledu na toto poslání církve, nacházíme velké rezervy i nedostatky z její strany. Lidé často vidí důležitost církve především na poli charity a milosrdné služby nemocným a trpícím. Ježíš sám v podobenství o milosrdném Samaritánovi ukazuje nezbytnost konkrétního projevu lásky vůči potřebnému na naší životní cestě. Učí, že je třeba postiženého vidět a mít odvahu mu hned pomoci. A to se také částečně skrže obětavé jednotlivce - Samaritány současnosti - v církvích děje. Viditelnou nevýhodou církví je, že v řadovém občanu naší republiky přetrvávají dlouhodobé předsudky ve smyslu, že církev je hlavně struktura, které jde o bohatství a majetek a církevní představitelé jsou diktátoři mravních zásad. Přesvědčit o opaku žádá nejen vstřícnější, lidský přístup některých církevních představitelů, jejich ochotu k dialogu s hledajícími i s nevěřícími, ale také větší zodpovědnost a aktivitu každého věřícího křesťana za předávání radostné zvěsti evangelia svému okolí. Papež Jan Pavel I., vlastním jménem Albino Luciani, v jedné své promluvě v září roku 1978 řekl, že při pohledu na církev a její nedostatky, zůstáváme u kritičnosti a projevu nespokojenosti a zapomínáme hledět sami se nejprve stát dobrými lidmi a nakazit ty ostatní dobrotou, která je prodchnutá mírností a láskou Ježíše Krista, k němuž se mnozí hlásíme.

Je mi smutno, Pane, ze srdcí,

která se Tobě uzavřela,
která odmítají bohatství pokladu Tvého slova,
která odmítají hostinu Tvé lásky a oběti,
která nehledají Tvé milosrdenství a odpuštění,
která se uzavřela všem mravním zábránám,
která se štvou za věcmi pomíjejícími, za penězi, za majetkem, za kariérou,
která uznávají jen svůj vlastní prospěch,
která jsou krutá a bezohledná,
která jsou bezcitná, neumějí se smát, ani plakat,
která Tvé přátelství nikdy nehledala, ani nepoznala,
která místo daru života, život maří a rozdávají smrt,
která bloudí a nepoznávají cestu,
která nemají snad ani srdce,
která budou jednou na věčnosti trpět.
Pane, přetvoř tato tvrdá srdce
v srdce dobrotivá, otevřená a vnímavá,
přijímající, milosrdná a velkorysá,
v srdce čistá, chudá a radující se,
rozdávající a ohleduplná,
v srdce soucitná, laskavá a láskyplná,
dávající život a hledající cestu,
sebeobětující se a nalézající Život.
Stvoř, Pane Ježíši, naše srdce, k obrazu Srdce svého!

(is)

A život Kristův je stále živou a oslovující školou tichosti a pokory srdce. Všimněme si, jak tento princip pokory rozvíjí Bůh ve svém plánu od počátku stvoření. Ve vesmíru plném nesmírných hvězdných obrů si volí zanedbatelně malou, bezvýznamnou planetku, na které uskutečňuje zázrak života a stvoření. Na ní si najde malý a utlačovaný národ praotce Abraháma v chudé, skalnaté zemi Kanaán a dá se mu poznat. V něm si vyvolí nepatrnou služebnici Marii, v očích tehdejšího světa obyčejnou dívku, a v ní se sám stává nepatrným dítětem. I jeho další život potvrzuje tuto pravdu. Žije a pracuje prostým způsobem jako tesař, později je kazatelem bez domova, přítel nejchudších a nejobožejších, který nakonec umírá jako zločinec na kříži.

Chceme-li se Kristu podobat a následovat ho, nesmíme přehlédnout tento charakteristický rys jeho života, jeho postoj k bližnímu. Příliš často jako věřící mluvíme o lásce k bližnímu, ale mohlo by jít jen o pouhou frázi, které schází věrohodnost, pokud bychom podcenili ve svém životě význam chudoby ducha, o které mluví Ježíš. Být „chudý v duchu“ znamená, podle Kristových slov, být připraven všeho se vzdát, na ničem nelpět. Kdosi vyslovil moudrou myšlenku, kterou bychom mohli vyjádřit asi takto. Chceš vědět, zda opravdu žiješ? Zkoumej, jestli jsi ochoten pro něco zemřít. Jestli nejsi schopen ani motivován pro něco zemřít, svědčí to o tom, že nic nemiluješ víc, než sám sebe. Tvůj život se tedy odvíjí v sobecké rovině. A to není život v pravém slova smyslu, ale jen jakési skomíráni. Žije tedy jen ten, kdo miluje někoho či něco více, než sám sebe, kdo je ochoten a připraven ztratit sám sebe pro toho, koho má rád. A právě toto vědomí, tato vnitřní chudoba vyjasňuje duši a otevírá v ní prostor pro nové poznání: „Nemám, Pane, nic, co bych nepřijal od Tebe. Proto i všechno, co mám, je Tvé.“

Kristus nás učí rozumět životu prostřednictvím podobenství. Také naše doba nám dává příležitost číst nová podobenství v důležitých souvislostech. Napadlo vás někdy, že všechna zelená příroda kolem nás obnovuje a obohacuje ovzduší, tedy své okolí? Věda už dávno objevila proces fotosyntézy. Řečeno jednoduše: Zelen rostlin za spolupůsobení paprsků slunce přeměňuje škodlivý kyslíčnický uhlíčitý, uvolňuje z něj kyslík a obohacuje ovzduší, ve které žijeme. Tento proces se odehrává přitom skrytě, neslyšně, neviditelně.

Můžeme mít na mysli ještě jinou atmosféru této země. Často dusnou, zamořenou tolika jedy a zplodinami hříchů a lidské zloby. Tento „smog“ v duchovním slova smyslu je ještě horší než ten, který ohrožuje naše tělesné zdraví. V tomto pohledu se nám nabízí otázka. Nemá být každý křesťan také podobným skrytým činitelem, v němž paprsky Boží přízně ve spolupůsobení s vírou člověka budou proměňovat všechny ty škodlivé produkty světa v hodnoty opačné kvality? Cožpak neříká Boží slovo, že „všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha“? Cožpak on sám neukázal, jak tento proces probíhá? Proti křečovitě závislosti na majetku postavil blahoslavenství chudoby ducha. Proti halasným snahám mocensky ovládnout svět postavil Ježíš tichost, pokoj a milosrdenství.

Jsem přesvědčen, že křesťanské církve mají ve svém středu dobré pastýře, kvalitní teology i mnoho poctivých věřících. Aby však dokázaly oslovit všechny ty anonymní věřící v Boha, musí stavět na chudobě ducha, na činu milosrdného samaritána, neváhat dávat svůj čas, své vědomosti i svoji horlivost do služby těm, kteří se zájmem hledají pravdu života. Pokud se nám toto podaří uvést do života, potom nemusíme mít strach z dalšího sčítání věřících.

Otec Pavel

NAŠE FARNOST BUDE MÍT JEDNO „ADOPTIVNÍ“ DĚVČÁTKO Z INDIE

Jak již byli naši věřící informováni v posledním Poutníku, naše farnost bude mít skutečně jednu „adopci na dálku“. Dotazníkem, který vyplnilo všech pět přihlášených osob, byla vybrána dívka z Indie.

Postavení dívek a žen v Indii, zvláště těch, které pocházejí z nižších kast, je pro nás nepředstavitelně bedné. Dívky a ženy nemají žádná práva a podle toho je s nimi tak i ve společnosti zacházeno. Domníváme se, že pokud se dostane vzdělání a vyučení mladé dívky, stane se z ní v Indii platný a zdravě sebevědomý člověk. Společnosti dokáže, že je rovnocenná s muži. I ve své budoucí rodině bude moci vychovávat děti ne v ponížení, ale k lidské důstojnosti, a je předpoklad, že získané vzdělání předá i svým dětem.

V současné době se skládají peníze, navazuje se kontakt s naší diecézní charitou a zjišťují se potřebné formality k „adopci“. V dalším čísle Poutníka, doufám, budeme moci říci již něco konkrétního o osobě „adoptované“ dívky.

Pokud by se přihlásili další věřící k „adopci“ a pomohli složit jakýkoliv peněžní obnos, byl by „adoptován“ chlapec, opět z Indie. Ochotných vkladatelů však musí tolik, aby se zajistilo oněch 5 000,- Kč ročně.

Děkuji Vám všem za podporu v modlitbách. **Zvláštní poděkování patří těm, kteří ochotně a obětavě skládají peníze na tuto „adopci“. Zaplat' Pán Bůh!**

V. Jansa

ZE ŽIVOTA MLÁDEŽE

TÁBORÁK VE VÁPENKÁCH

Na poslední prázdninové akci jsme se sešli na táboráku ve Vápenkách. „Bloudit začali někteří z nás už něco po 15. hodině, neboť jsme si nebyli jisti, kde Vápenky vlastně jsou. Po příchodu jsme nejdřív sehnali dostatek dřeva na večerní táborák a pak začali hrát hru na „motivy“ baseballu. Postupem času se troušili ostatní děcka a tak se nás sešlo krásných cca 20 kloučků a děvčat. Během basebalového klání zapadlo slunce, začali štípat komáři a jiná havěť kousavá, my dostali hlad – no prostě pohoda. Po celkovém vítězství všech (hlavní je přeci zúčastnit se) zaplál oheň, tváře zčervenali, špekáčky zčernali a začalo se povídat. Po čase mluvil už jen Pepa V. a ostatní pozorně poslouchali jeho živé vyprávění o cestě do Ameriky a zpět a hlavně jeho zážitky a zkušenosti ze země za velkou louží. Ti, kdož museli, dávali postupně zůstavším sbohem a spěchali zpět do svých pelíšků doma a jen hrstka zůstala, aby přivítala u ohně nový den. Ráno po rozcvičce (vyproštění se ze spacáku) brzy zavoněla polévka a po snídani už zbývalo jen uklidit, zalít ohniště a zamáčknout slzu. ...bylo to fajn

(tommy)

VÝZDOBA NAŠICH KOSTELŮ

Obraz sv. Šebestiána a Rocha nad zákristií vpravo

Také tento obraz pochází ze starého barokního kostelíka, kde tito svatí měli svůj oltář.

Lidé těmto svatým projevovali úctu zvláště tehdy, když byla ves, město nebo farnost uchráněna před morem. Tato nemoc bývala v dřívějších dobách velmi zákeřná. Nikdy nezůstávala při jediné oběti, vždy se velice rychle rozšířila po celé oblasti. Lidé se jí neuměli bránit. Když epidemie ustoupila, všichni si oddechli a měli proč. Obvykle děkovali za záchranu těmto světcům, které po celou dobu ohrožení o záchranu prosili. I Verměřovice toto všechno prožili a na poděkování upravili vzadu při vchodu u stěny kostelíka oltář zasvěcený těmto světcům, protože kostel byl orientován oltářem k silnici, obraz se nachází nedaleko místa, kde oltář stál.

Sv. Šebestián se prý narodil v Miláně. Když se císař Dioklecián o něm dověděl, že je křesťan, ačkoli si ho dříve velmi vážil, dal ho přivázat ke kůlu a střílet na něho šípy. Když jej souvěrci pochovávali, ještě dýchal. Zachránili jej tedy. Když se uzdravil, obvinil císaře z pronásledování křesťanů. Císař jej dal bičovat. Křesťané jej pak pohřbili na silnici Via Appia, v místech, kde takto zemřelo mnoho mučedníků. Když Řím zachvátil mor,

křesťané jeho ostatky nosili městem a konali pobožnosti. Epidemie přestala.

Sv. Roch pocházel z Francie. Když jeho rodiče zemřeli, rozdal majetek a šel světem. Nejprve do Říma. Naučil se uzdravovat lidi znamením kříže. Léčil tak i nemocné morem. Do doby než sám onemocněl. Prý se uložil v chatrči za městem, snad aby nikoho nenakazil, a čekal smrt. Do chatrče mu však začal nosit jídlo pes. Sv. Roch se tak uzdravil. Došel domů, ale tam ho už neznali. Uvěznili ho jako špiona. Roku 1327 zemřel. Bylo mu 32 roků. Teprve pak lidé poznali, že je to onen zázračný uzdravovatel. Jeho ostatky se dostaly do Benátek a odtud se úcta k němu rozšířila po světě.

Na našem obraze Sv. Roch drží hůl s křížem a u nohou má svého zachránce - psa. V pozadí je jeho rodný Montpellier.

Zadívám-li se na ten obraz, představím si, jak naši předkové děkují za svou záchranu u tohoto obrazu, jak jej zdobí květinami, zkrátka - jak se tito svatí stali součástí jejich života.

Nezapomínejme, prosím, na ně. I dnes si u tohoto obrazu uvědomujeme, že naši předkové děkovali za záchranu třeba zrovna našeho prapradědečka. A kde bychom dnes bez něho byli my?

(JM)

JAK SE (NE)ZAVAŘUJÍ HOUBY

Jednoho krásného léta se urodilo mnoho krásných hub, ale mezi mé oblíbené samozřejmě patřili „praváčky“. Na ty jsem nelitovala času ani při čištění, ani při zavařování. Právě s takovým, plným nasazením jsem jednou zavařovala asi šest skleniček krásných praváčků. Protože jich bylo jen šest, řekla jsem si, že stačí dát jen obyčejný hrnec, do něj vodu, starý hadřík na dno a ono se to zavaří taky. Jak jsem usoudila, tak jsem i provedla. Ještě zapnout plotnu na nejvyšší stupeň - to pro rychlé přivedení k bodu varu - a za chvíli přepnout na udržovací stupeň. Prostě v pohodě. Tedy! V pohodě by to bylo, kdyby... Kdybych poté, co jsem zapnula sporák na nejvyšší teplotu, neodešla do prvního patra „jenom něco vyřídit babičce“. U babičky jsem totiž zcela zapomněla na zavařující se houby a v klídku jsme hovořily o životě až do chvíle, kdy se ozvala ohlušující rána a země pod námi se zachvěla. V náhlém osvětlení mi bylo jasné, co se asi stalo. Doprovázena babičkou jsem sestupovala dolů, do své kuchyně. První pohled byl úžasný. Všude malé střepinky skla a moji milí hříbečkové - praváčkové se nacházeli v cca centimetrové vrstvě na skřínce nad sporákem, odtud zvolna ukapávali zpět na sporák, a pak těž (v podobě šedočerných fleků) na stropě, okně i stěnách. Voda v hrnci se totiž vyvařila, hadřík shořel a sklenice nevydržely ten žár. Chvíli jsem na ten výjev zírala, ale pak jsem se rozesmála. Proud mé výmluvnosti zastaví jen výbuch? Na to, že byla asi tak jedna hodina po půlnoci, jsem byla najednou velmi čilá, takže tu spoušť uklidit nebyl problém, ale dodneška nepochopím jak je možné, že rána (a sypání skla) v této hodině nikoho neprobudila.

(AM)

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Říjen 2001				
7.10.	Ne	27. neděle v mezidobí	7.30	Vávrovi 264
			16.00	p. Müllerová 87
14.10.	Ne	28. neděle v mezidobí	7.30	Faltusovi 128
			16.00	Pecháčkovi 330
21.10.	Ne	29. neděle v mezidobí	7.30	Formánkovi 202
			16.00	Menclovi 193
28.10.	Ne	30. neděle v mezidobí	7.30	Formánkovi 83
			16.00	Marešovi 172

Listopad 2001				
1.11.	Čt	Všichni svatí	18.00	p. Mikulová 162
2.11.	Pá	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	18.00	Šebrlovi 80
4.11.	Ne	31. neděle v mezidobí	7.30	p. Faltusová 128
			10.30	Langrovi 173
11.11.	Ne	32. neděle v mezidobí	7.30	Kunertovi 125
			10.30	Kunertovi 458
18.11.	Ne	33. neděle v mezidobí	7.30	p. Hrdinová 139
			10.30	Kubíčkoví 140
25.11.	Ne	34. neděle v mezidobí	7.30	p. Hampl 144
		Kristus Král	10.30	Jurenkovi 160

KULTURNÍ KALENDRÁŘ

So 6.10.	5. ročník tradičního PŘECHODU KRKONOŠ. Odjezd v 5:00 z náměstí v Dolní Čermné. Přihlášky přijímá do 3. října Otec Pavel
So 6. 10. – 15.00 hod.	KAŠPÁREK V PEKLE loutková pohádka pro nejmenší Sál lanškrounského zámku
St 10. 10. – 19.30 hod.	Abonentní koncert KPH Václav Uhlíř – varhany, Jiří Kuchválek – housle Kostel sv. Václava v Lanškrouně
Ne 21. 10. – 18. 00 hod.	Vernisáž výstavy fotografií – Vamberecký fotoklub Sova autoři fotografií: Zdeněk Fabiánek, Ing. Pavel Kuneš a spol. Otevřeno denně Po - Pá 10 - 12 13 - 17 So 9 - 12 Výstava potrvá do 10. listopadu informační centrum v Jablonném nad Orlicí
Út 23.10. – 19.30 hod.	KVĚTY PANÍ OPERETY hudební pořad Slezského divadla v Opavě Sál lanškrounského zámku

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

V říjnu 2001 oslaví:

76 let	paní Eliška Pomikálková	z Verměřovic
89 let	pan Josef Hejkrlik	z Horní Čermné
65 let	pan Bohumír Vencel	z Dolní Čermné
55 let	pan Josef Moravec ml.	z Jakubovic
83 let	pan Adolf Peichl	z Dolní Čermné
81 let	paní Anděla Vránová	z Dolní Čermné
70 let	paní Věra Kašparová	z Dolní Čermné
60 let	pan Jindřich Helekal	z Horní Čermné
81 let	paní Marie Vacková	z Dolní Čermné
77 let	paní Anna Vašková	z Dolní Čermné
94 let	paní Marta Havlová	z Dolní Čermné

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Svatost manželství přijali:

v Dolní Čermné	29. 9. 2001	Iveta Režná	z Dolní Čermné
		a Stanislav Kalousek	ze Žampachu

Novomanželům Kalouskovým rád blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

Otec Pavel

REGULOVČÍK LÁDA

Možná si na něho mnozí vzpomenete. Stával v Dobrouči na Šejvské křižovatce. Pravá ruka opřená o pokrčenou nohu, levá podpírá bok, v ústech nezbytný kousek slámy nebo šťovíku, vystouplá lopatka na zádech. Když se ho někdo zeptal na směr cesty, nevěděl. To však nedal najevo. Vždy hned velmi důležitě ukázal některý směr. Kdo ho neznal, naletěl. Kdo ho však znal, nedokázal se na něho zlobit, protože Láďa za to prostě nemohl.

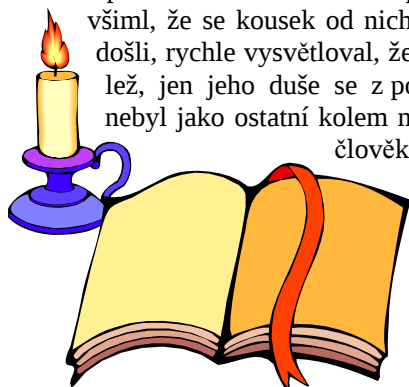
Patřil ke koloritu Šejvské křižovatky. Stával tam denně od časných ranních hodin do večera, s malíčkou přestávkou na oběd. A nemyslete si, že si při špatném počasí vzal dovolenou. To tedy ne. Stával tam i při třesutých mrazech. Dokud byl mladší, stával většinou jen tak v košili. Nikdy nemarodil. Až ve stáří někdy postonával.

Nás děti vždy přesvědčoval, co mu lidé v Jednotě navalili práce, že musí hlídat, aby auta rozvázela zboží tam, kam mají. Rodiče totiž zkusili přemluvit vedení Jednoty, aby jej naučili dělat závozníka, ale nešlo to. Zůstal Jednotě však věrný dál, a protože na křižovatce býval malý krámk, kam Jednota vozila zboží, byl s ní v kontaktu stále. Že si s tou prací vymýšlí jsme věděli, ale nechali jsme ho při tom. Nikomu to nevadilo. Byla to taková nevinná hra. On se tvářil vždy velice důležitě, k čemuž mu dopomáhala i dlouhá inkoustová tužka za uchem, kterou při každé příležitosti naslinil a dělal, že do levé dlaně píše. Člověk by opravdu věřil, že tam někoho čeká, něco hlídá. Přivezli-li do krámu zboží, velmi zodpovědně sledoval, kolik beden složili, dělal prstem, jako že to počítá. Nejvíce práce měl, když řidič potřeboval couvat. To pak skákal ze všech stran, ukazoval kam až může, kolik má místa. Katastrofa, když mu řidič uvěřil. Řidiči však tehdy byli rozvážnější, většinou ho znali, tak se nic nestalo.

Jednou se mě kamarádi ptali, kolik mu je roků. Zeptal jsem se ho. Vůbec ho to nevyvedlo z míry: "To nevím, Pepíku," pronesl s takovou samozřejmostí, s takovým výrazem, že aniž by to řekl, musel by každý na něm vidět, jak je ta otázka zbytečná, nepotřebná, že se až člověk zastyděl, proč ho takovou zbytečností zdržuje.

O křižovatce byl přesvědčen, že mu patří. Když však musel třeba k doktorovi, musel ho staříčkový otec vést za ruku jako dítě. Úplně očividně se v cizím prostředí bál. Když si však všiml, že se kousek od nich na něho dívám, když mně došli, rychle vysvětloval, že tatínka vede on. To nebyla lež, jen jeho duše se z podvědomí bránila tomu, že nebyl jako ostatní kolem něho. Kdo jej však bral jako člověka, nevtipkoval si z něho

(zajímavé, takové věci si pamatoval dobře), toho měl rád. I já jsem ho měl rád a nebyl jsem sám. Když zamarodil, všichni se ptali, co s ním je byli

někteří, co hubovali, že Láďu doma nevedli k práci. Křivdili jim. Uměl pracovat a to velmi tvrdě. Na kolečko si naložil mnohem víc než ostatní lidé. Měl velikou sílu. Pracoval však jen kdy sám chtěl a když chtěl. Nechtěl-li, nikdo ho nepřinutil. Vždyť nemá čas, musí hlídat, aby řidiči nesložili zboží jinde než mají. Když už jsem domů jezdil jen někdy, viděl-li, že jdu od vlaku, spěchal mi naproti a vyprávěl mě až domů.

Najednou z křižovatky zmizel. Když rodiče zemřeli, příbuzní mu sehnali domov důchodců. Byl jsem z toho hodně smutný a ještě dnes, po mnoha letech, cítím tento čin jako křivdu. Křivdu na bezbranném člověku, který byl vytržen ze svého domova. Zvykli jsme si lidi, o které se musí někdo starat, "někam uklízet". Uvědomme si však, jak těžko tito lidé budou přivykat novému prostředí. Kdybych měl tu moc, nařídil bych, aby v každé obci bylo s těmito lidmi do smrti počítáno, aby se obec, nemůže-li příbuzný, o ně starala. Aby byl malý domov důchodců v každé větší obci. Víme však, že nařízení nic neřeší, dokud si zodpovědní lidé neuvědomí sami, jak je to potřebné.

Lidé všelijak postižení patří k nám, jsou jedni z nás, neměli bychom se za ně stydět. Vzpomeňme si třeba na "Perpetlíka". Patřil mezi nás a byl jedním z nás. Bylo by pošetilé stydět se, že je od nás.

Všimněme si také toho, PROČ Láďu podvědomí táhlo na tu křižovatku a proč mu tam bývalo nejlépe. My jsme zvyklí na tyto lidi nahlížet jen tak povrchně, podle jejich vzezření či chování. Při první větě poznáme jejich omezenost a ihned změním chování k nim. Snažíme se jich zbavit. Ale tito lidé mají duši stejnou jako my. Tuto duši vyřazení ze společnosti normálních lidí mrzí. Duše nechce, abychom se k jejímu člověku chovali jinak. Doma měl Láďa stále: "tohle musíš a tohle nesmíš", zatímco na křižovatce se každý zeptal: "Tak co, Láďo, jak se máme," nebo "Láďo, jestlipak už jel autobus?" a Láďa se tam tak cítil stejný jako ostatní.

A nakonec prozradím ještě něco. Tito lidé jsou stejně jako děti - a jsem přesvědčen, že především proto měl a jistě má i dnes děti rád i Ježíš - mnohem upřímnější. Člověk inteligentní neřekne každému, co si myslí, protože ví, že si tím zadělává na problém, ale lidé jako Láďa, vám řeknou přímo, co si myslí, případně to hned poznáme z jejich chování k nám.

S nadsázkou tedy můžeme říci, že když si takových lidí budeme víc všimát, můžeme se od nich dokonce i učit!

(JM)

AHOJ DĚTI!

Protože nežijeme v horké Africe, můžeme každý rok znovu a znovu obdivovat, jak se v našem mírném pásu důmyslně střídají čtyři roční období. V zimě zakusíme, jak mráz štípe do uší a do rukou, které zrovna nemají rukavice, vychutnáme si jízdu na saních ze zasněženého svahu a pořádnou koulovačku. Pak nastupuje se svou krásou jaro. Vše se probouzí, vše si vydechne po zimě a začne růst a kvést a také vonět. Sluníčko hřeje. A s přicházejícím létem se snaží stále víc, aby mělo sílu vybarvit všechnu úrodu do těch nejkrásnějších barev. Dny plné slunce, koupání, výletů a putování ale po prázdninách skončí a s nástupem do školy

začíná pomalu vládnout podzim. Někdo ho vůbec nemá rád a neteší se na toto období. Jiný zase dovede ocenit, že i tento čas má své velké kouzlo. Příroda se začíná oblékat do pestrobarevného kabátu, protože snad každý strom nese jiný odstín nějaké barvy. Jak ale začne foukat vítr, pomůže listům, které jen váhavě opadávají, rychle k zemi a nafouká je snad úplně všude. Vítr nám občas připadá až zlomyslný, když vidíme, co provádí.

A teď si představte, co se stalo. Za jednoho slunného dne se takový větrík neposeda proplétal větvemi stromu na školní zahradě. Najednou si všiml několika otevřených oken. Nelenil a namířil si to přímo do toho nejbližšího. Foukl a už byl ve třídě, kde se právě děti učily v náboženství o svatém..... a svaté..... Jména ale stihl vítr vzít s sebou a písmenka rozházel kdesi do listů.

Zkusíte je najít, poskládat a utvořit z nich ta dvě hledaná jména? Protože by to pro vás bylo moc těžké, ještě napovím: Jedno jméno patří muži, jedno ženě. Obě osoby se znaly a navíc, obě slavily svůj svátek v měsíci září.

Už víte?

(Otažníček)

Pro starší:

Najděte v těchto osmi větách osm jmen významných biblických postav. Jména jsou ukryta uvnitř slov nebo mezi nimi. V každé větě je schováno jedno jméno.

1. Zahrada má mnoho ovocných i okrasných stromů.
2. Na jarní louce se objevily první petrklíče.
3. Veliký liják obešel postupně několik vesnic.
4. Standa viděl včera netopýra.
5. Skaut zná heslo i zákon.
6. Plátno s panovnickým rodem bylo nahrazeno erbem a malým obrázkem.
7. Babička vyprávěla dětem, jak se dříve vařilo.
8. Na schůzku přišel včas Waldemar i Alfons.

Řešení z minulého Poutníka:

Správné pořadí událostí a přiřazení písmen k číslům: 6 - F, 5 - E, 1 - B, 2 - C, 3 - D, 4 - A.

Omlouvám se, že u posledního obrázku chybí číslo 6. Asi nám ho ukradl nějaký šotek. Věřím, že jste i přesto vyřešily úkol správně.

(EJ)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

26. neděle v mezidobí

30. září 2001

40. týden / 2001

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

1. října - pondělí svatě Terezie od Dítěte Ježíše, panny, - mše svatá pro děti
18.00 Dolní Čermná – na úmysl dárce
2. října - úterý svatých andělů strážných
3. října - středa 26. týdne v liturgickém mezidobí
18.00 Dolní Čermná – za živou rodinu
4. října - čtvrtek svatého Františka z Assisi, řeholníka
6.45 Dolní Čermná – za farníky
18.00 Verměřovice – za Antonína Moravce, rodiče, sourozence a zetě Josefa
5. října - pátek první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova
18.00 Dolní Čermná – za Františka Křivohlávka, jeho rodiče a sourozence
6. října - sobota svatého Bruna, kněze,
první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného srdce Panny Marie
17.00 Verměřovice – za Františka Duška, manželku, rodiče a sourozence

7. října - neděle – 27. v liturgickém mezidobí

- Dolní Čermná - 7.30 h. – za Cyrila Vrátu a celou rodinu
Petrovice - 9.00 h – za Zdeňka Marka a rodiče
Mariánská Hora- 16.00 h – za poutníky na Mariánské Hoře

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

- ve farním kostele: středa od 16.00 – do 17.55 h.
pátek od 15.00 – do 17.55 h.
v ostatní dny se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté
ve Verměřovicích: čtvrtek od 15.00 – do 17.55 h.

Upozornění:

V tomto týdnu dochází ke změně času večerních bohoslužeb ve farním kostele v pondělí, ve středu a v pátek z 19.00 h na 18.00 h. Sobotní mše svatá ve filiálních kostelích bude vždy v 17.00 h. Prosím počítejte s těmito změnami!

Akce ve farnosti:

akce	den	čas	hodina	místo
zkouška zpěvu na dětské bohoslužby	pondělí	1.10.	16.45 h.	fara Dolní Čermná
mše svatá pro děti	pondělí	1.10.	18.00 h.	kostel Dolní Čermná
informativní schůzka všech zájemců o vyučování němčiny a angličtiny	středa	3.10.	19.00 h.	fara Dolní Čermná
návštěva nemocných farníků	čtvrtek	4.10.	dopoledne	Dolní Čermná
návštěva nemocných farníků	pátek	5.10.	dopoledne	Dolní Čermná
tradiční přechod Krkonoš	sobota	6.10.	5.00 h	náměstí Dolní Čermná

(Pa)

POUTNÍK, ŘÍJEN 2001

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je 7. října 2001, Poutník vyjde 28. října 2001

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková,
Z. Krátký, T. Macháček, T. Bednář

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59, Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.